

Document finalizat

Cod ECLI ECLI:RO:TBCTA:2022:017.#####

R O M Â N I A

TRIBUNALUL CONSTANȚA

SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Operator de date cu caracter personal 8470

Dosar nr. #####/118/2021

SENTINȚA CIVILĂ Nr. #####/2022

Ședința publică de la 10 August 2022

Completul compus din:

PREȘEDINTE: #####-##### #####

Grefier: #####-##### #####

Pe rol judecarea cauzei civile în Contencios administrativ și fiscal formulată de reclamanta ORGANIZATIA PATRONALĂ MAMAIA CONSTANȚA în contradictoriu cu pârâțul CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI CONSTANȚA, intervenientă în numele altei persoane fiind ##### având ca obiect anulare act administrativ HCLM 123/23.04.2021.

Dezbaterile asupra fondului au avut loc în ședința publică din data de 15.06.2022 și au fost consemnate în încheierea de amânare a pronunțării din acea dată, care face parte integrantă din cuprinsul prezentei hotărâri, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea asupra cauzei la data de 29.06.2022, la data de 12.07.2022, la data de 27.07.2022 și la data de 10.08.2022, când a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL,

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Constanța - Secția de contencios administrativ și fiscal la data de 21.09.2022 sub nr. #####/118/2021, reclamanta ORGANIZATIA PATRONALĂ MAMAIA CONSTANȚA a solicitat în contradictoriu cu pârâțul CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI CONSTANȚA anularea HCLM nr. 123/23.04.2021 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a parcărilor publice din #####, precum și obligarea pârâțului la plata cheltuielilor de judecată.

În susținerea demersului judiciar, reclamanta a invocat următoarele aspecte:

În fapt, reclamanta a arătat că la data de 23.04.2021 Consiliul Local Constanța în urma punerii în discuție a referatului de aprobarea al primarului Constanța, înregistrat sub nr. 74725/19.04.2021, s-a adoptat cu 19 voturi pentru, HCL nr. 123/2021 privind aprobarea Regulamentului de funcționare și organizare a parcărilor publice din #####.

Întrucât a surprins o serie de abateri de nelegalitate și regularitate, în temeiul art. 7 alin. (II) din Legea nr. 554/2004, la data de 30.07.2021 reclamanta a formulat la Consiliul Local Constanța plângere prealabilă, solicitând revocarea HCL sus-menționată, însă în termenul de 30 zile prevăzut de legiuitor pentru comunicarea unei soluții, nu a primit niciun răspuns, înțelegând astfel să înregistreze acțiune la instanța competentă.

Totodată, reclamanta a arătat faptul că are un număr de 29 membrii activi care au ca obiect de activitate principal „Hoteluri și alte facilități de cazare”, „Restaurante”, „Alte activități recreative”.

Cu privire la motive de nelegalitate a HCL nr. 123/2021, reclamanta a precizat următoarele:

Având în vedere caracterul normativ al actului administrativ a cărei anulare a solicitat-o, reclamanta a învederat faptul că actul este opozabil erga omnes, motiv pentru care acesta trebuie să respecte Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Prin analizarea regulamentului în integralitatea sa, se constată încălcarea următoarelor dispoziții:

Potrivit art. 6 și art. 7 din Legea nr. 24/2000, autoritatea publică locală era obligată să evalueze cu titlu preliminar impactul acestui regulament asupra drepturilor și intereselor fundamentale ale omului, însă aceste evaluări nu există. Astfel, acestea fiind obligatorii și constituind o etapă preliminară pentru elaborarea unui act administrativ normativ, actul este nelegal adoptat.

De asemenea, evaluările/analizele preliminare erau obligatorii pentru a se constata care este necesitatea adoptării unor reguli suficiente și posibile care să conducă la o stabilitate eficientă legislativă. Or, în lipsa acestora nu putem să discutăm despre necesitatea unui act normativ care restrânge drepturile și libertățile omului.

Potrivit art. 13 din Legea nr. 24/2000, actul administrativ trebuie integrat în ansamblul legislației. Astfel, deși se menționează faptul că este integrat și este corelat cu prevederile comunitare de nivel superior, în realitate le încalcă.

În acest sens reclamanta a arătat că în actul contestat se prevede la dispozițiile art. 24 alin. (2) că: „încălcarea prevederilor regulamentului se sancționează cu o amendă de la 500 la 1000 de lei, nesocotind astfel dispozițiile din actul normativ superior ce reglementează cadrul general, art. 8 din O.G. nr. 2/2001 ce prevede că sancțiunea contravențională constă în amendă cuprinsă între limita minimă de 25 lei și limita maximă de 2500 lei.

În esență, reclamanta a arătat că prin arogarea unor competențe de legiferare ce exced cadrului legal specific autorităților publice locale, cum acestea au fost definite și stabilite în codul administrativ. Consiliul Local prin adoptarea HCL nr. 123/2021, a produs în mod cert o vătămare directă și neechivocă a intereselor și drepturile persoanelor fizice și juridice, în sensul aplicării unei amenzi contravenționale ce depășește cu mult limitele legale stabilite prin OG nr. 2/2001.

De asemenea, lipsa de corelare cu legislația națională reiese și din art. 24 alin. (1) lit. c) coroborat cu art. 8 alin. (2) lit. c) din regulament, dispoziții prin care autoritatea publică locală a înțeles să acorde gratuitate la parcare numai autovehiculelor full electric, situație care contravine lipsei unei gratuități pentru automobilele hybrid.

Astfel, aceste dispoziții ale regulamentului încalcă strategia stabilită la nivel național prin programul „rabla”- program de stimulare aferent perioadei ##### ce a fost aprobat prin ordin al Ministrului Mediului, Apelor și Pădurilor nr. 324/2020, program prin care sunt încurajate și subvenționate achiziția autovehiculelor electrice și hybrid. A învederat reclamanta că reglementarea de la nivel național este una obligatorie dar și superioară oricăror acte emise de autoritățile publice locale ce reglementează facilitățile privind astfel de autovehicule.

A arătat în continuare faptul că sunt încălcate și dispozițiile art. 14 și art. 16 din Legea nr. 24/2000, prin faptul că există o serie de HCL adoptate la nivel local (ridicare autovehiculelor staționare neregulamentar HCL 399/2018) prin care se prevăd aceleași dispoziții. Astfel, actele administrative adoptate la nivel local trebuie să fie supuse concentrării în reglementări unice în aceeași materie și același act normativ.

Mai mult, în același sens reclamanta a precizat aplicabilitatea prevederilor anexei 2 din HCL nr. 107/2015 prin completarea și modificarea HCL 30/2015 privind aprobarea inventarului locurilor de parcare din Municipiul Constanța și a Regulamentului de Organizare, funcționare și rezervare a parcarilor. Această anexă produce efecte și în prezent. Întrucât s-a solicitat ei prin HCL 235/28.06.2018. însă acest HCL fiind anulat definitiv în instanță, nu mai produce efecte cu privire la abrogarea acestei anexe, motiv pentru care actualul regulament intră într-un conflict direct cu prevederile anexei.

A arătat reclamanta că încălcarea dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 24/2000, rezultă din art. 24 alin. (5) din regulament unde se prevede modalitatea prin care se pot duce la îndeplinire sancțiunile și contravențiile, dispoziții care sunt prevăzute și în HCL nr. 399/2018 ce are ca obiect activitatea de ridicare a autovehiculelor staționate neregulamentar pe partea carosabilă a domeniului public a Municipiului Constanța, în prezent ambele HCL fiind în vigoare.

Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 24/2000, reclamanta a arătat că nu s-a ținut cont nici de jurisprudența națională, actul administrativ atacat încălcând dispozițiile ICCJ și repetând greșelile din actul administrativ HCLM 235/2018, act anulat de instanța judecătorească.

Pe de altă parte, reclamanta a arătat că actul administrativ atacat nu corespunde nici cu prevederile art. 30, art. 31 și art. 33 din Legea nr. 24/2000, întrucât deși legiuitorul a prevăzut în mod expres faptul că trebuie ca autoritățile publice locale să se consulte cu organizațiile și specialiștii din zona de impact a actului ce urmează a fi aprobat, acestea nu au solicitat niciodată un punct de vedere în acest sens.

A precizat reclamanta că acest aspect a fost avut în vedere pentru proiectul de hotărâre care vizează modificarea și completarea anexei la HCML nr. 12/2021 pentru aprobarea regulamentului privind utilizarea trotinetelor electrice pe domeniul public al municipiului Constanta, însă nu și în cazul actului administrativ atacat.

Astfel, a apreciat reclamanta că reaua-credința privind modul de respectare a legii derivă din conduita manifestată de către pârât în sensul că nu a fost consultată pentru regulamentul de parcare, act a cărui anulare a solicitat-o, însă în mod surprinzător suntem consultați pentru proiectul de hotărâre mai sus menționat.

În egală măsură, reclamanta a apreciat că nu au fost respectate nici dispozițiilor procedurale minimale prevăzute în Legea nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, astfel:

Pârâtul a încălcat dispozițiile art. 2 din Legea nr. 52/2003, prin nerespectarea informării prealabile, din oficiu, asupra problemelor de interes public, în speță, adoptarea HCL 123/2021, și consultarea cetățenilor și asociațiilor legal constituite.

A arătat reclamanta că aducerea la cunoștință a Proiectul de Hotărâre privind aprobarea regulamentului s-a făcut în data de 26.01.2021 conform punctului 131 de pe site-ul Primăriei Constanța - Consiliul Local - Transparență decizională. Ulterior în aceeași secțiune la punctul 134 apare Proiect de Hotărâre privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a parcărilor publice din ##### # ##### # ##### # # #.02.2021, fără să se mai specifice în vreun fel modalitatea cum se pot face eventuale recomandări opinii etc. Ambele variante nu au fost însoțite de anexe, acestea apărând la o dată ulterioară, respectiv 04.03.2021 (acest proiect cuprinde doar regulamentul așa cum a fost aprobat, lipsindu-i doar data aprobării).

Prin urmare reclamanta a învederat că nu a fost informată și consultată, așa cum este prevăzut în dispozițiile legale, în legătura cu HCL 123/2021, însă a fost informată în legătură cu HCL 12/2021.

Potrivit art. 7 din Legea nr. 52/2003, autoritatea publică locală era obligată să publice și să mențină publicarea anunțului privind adoptarea HCL pe site-ul, la sediul și prin mass-media. De asemenea anunțul trebuie să cuprindă în mod obligatoriu data afișării, o notă de fundamentare, o expunere de motive, un referat de aprobare privind necesitatea adoptării actului normativ propus, un studiu de impact și/sau de fezabilitate, după caz, textul complet al proiectului actului respectiv, precum și termenul-limită, locul și modalitatea în care cei interesați pot trimite în scris propuneri, sugestii, opinii cu valoare de recomandare privind proiectul de act normativ. Contrar prevederilor legale, proiectul de hotărâre publicat pe site-ul Primăriei Constanța nu a fost însoțit de actele necesare prevăzute de lege, fiind afișate doar HLC în forma adoptată de către Consiliul Local, precum și o listă de anexe în care se fac anumite mențiuni cu privire la tariful aplicat, precum și zonele în care sunt împărțite parcurile publice din Municipiul Constanța, astfel nefiind depusă documentația în integralitatea sa.

A mai arătat reclamanta că această situație de necunoaștere este generată în mod exclusiv de către pârâtă care după înregistrarea plângerii prealabile administrative nu a comunicat către reclamantă toate documentele ce au stat la baza adoptării HCL. Situația de necunoaștere rezidă și din lipsa păstrării pe site-ul administrației publice a documentelor ce au fost avute în vedere la adoptarea HCL.

A apreciat reclamanta că au fost încălcate o serie de dispoziții din cuprinsul Ordonanței 43/1997 privind regimul drumurilor, astfel:

Conform art. 2 și art. 9 parcurile sunt parte integrantă din drum, iar drumurile la nivel local sunt clasificate în raport cu intensitatea traficului și cu funcțiile pe care le îndeplinesc. Prin urmare, modalitatea prin care s-a făcut împărțirea parcărilor pe zone în Municipiul Constanța, nu respectă în nicio modalitate aceste dispoziții obligatorii.

Reclamanta a apreciat că pârâtul a împărțit pe zone Municipiul Constanța fără a respecta dispozițiile legale, limitându-se la a arăta faptul că Zona-0 cuprinde parcuri adiacente din zona centrală, menționând că zona 0 cuprinde și Stațiunea Mamaia pentru o perioadă limitată de timp, Zona-1 parcuri din diverse zone de interes public/comercial sau turistic, Zona-2 parcuri ce respectă dispozițiile legale situate pe trasa stradală, Zona 3 parcuri de reședință. Or, este clar că

modalitatea avută în vedere în stabilirea zonelor este una aleatorie, nefiind făcut niciun studiu și neținându-se cont de dispozițiile legale.

Astfel, Mamaia - Stațiune de interes național este încadrată în zona-0, deși zona 0 în art. 2 pct. g) din regulament se încadrează în zona centrală a orașului. Instituțiile publice deși sunt trecute la Zona 1, în fapt ele sunt situate în Zona 0 etc.

Așadar, reclamanta a apreciat că delimitarea zonelor nu este accesibilă și previzibilă publicului larg și este în egală măsură discriminatorie.

A mai precizat reclamanta faptul că obiectul de reglementare al HCL nr. 123/2021 îl reprezintă organizarea și funcționarea parcarilor publice din #####. Astfel, în art. 2 pct. d din regulament se definește noțiunea de „parcări publice fără plată - spații de interes public destinate parcării autovehiculelor pentru care nu se percepe taxă/ tarif de parcare”.

A precizat reclamanta faptul că nu există nicio listă în anexele acestui HCL sau în vreo normă de trimitere situațiile care să fie precizate expres care sunt spațiile din #####

#####

Totodată, nu se indică care au fost criteriile avute în vedere în momentul în care au stabilit că anumite parcări publice sunt fără plată. Practic, se permite discreționar autorității de publice a amenaja după bunul plac anumite spații - drept parcării publice fără plată, fără a se indica factorii decizionali la care s-au raportat în momentul în care au dispus o asemenea diferențiere. În egala măsură, nu se menționează autoritatea/entitatea care stabilește ce locuri de parcare se utilizează gratuit și ce locuri de parcare se utilizează cu plată.

Așadar, reclamanta a apreciat că lipsa unui corespondent concret, în sensul că nu există o listă/anexă care să cuprindă parcarile publice fără plată despre care autoritatea publică locală a statuat în cadrul actului normativ contestat constituie o încălcare a dispozițiilor art. 8 din Codul Administrativ care instituie principiul transparenței decizionale.

A arătat în continuare reclamanta că necesitatea motivării în fapt și în drept a actului administrativ normativ reprezintă o condiție esențială ce trebuie să fie respectată atât la momentul adoptării acestuia, precum și pe durata aplicabilității acestuia, această obligație fiind consacrată în numeroase soluții dispuse de către instanța de judecată.

În raport de dispozițiile art. 33 din ordonanța nr. 43/1997, autoritățile administrației publice locale împreună cu Poliția rutieră au obligația de a reglementa circulația, parcare, staționarea și oprirea pe străzi a vehiculelor. Parcare în localități se asigură de către administrația publică locală în locuri special amenajate, în afara benzilor de circulație și a trotuarelor, amplasate de comun acord cu Poliția rutieră. Cu toate acestea, nu există niciun acord anterior sau prezent prin care autoritățile publice locale au reglementat acest HCL în concordanță cu Poliția Rutieră. Așadar, reclamanta a apreciat că nerespectarea acestor dispoziții obligatorii atrage după sine anularea HCL atacată.

A mai precizat reclamanta că art. 40 alin. (1) din Ordonanța nr. 43/1997 prevede faptul că tarifele prevăzute de prezenta ordonanță se constituie ca venituri proprii pentru proiectarea, administrarea, exploatarea, întreținerea, repararea și modernizarea drumurilor publice la administratorul drumului, nu la alte societăți. Prin urmare, împărțirea parțială cu o societate comercială cu răspundere limitată, a veniturilor este ilegală. În prezent plățile aferente parcarilor, fie ele tarife orare sau abonamente, se fac la SC ##### SRL. Faptul că această societate

se află în subordinea UAT Constanța, nu beneficiază de dreptul de a încasa sumele de bani (chiar și parțial) provenite din taxele aplicate parcărilor.

A arătat reclamanta că HCL atacată nu a respectat nici prevederile Ordonanței de urgență ##### privind circulația pe drumurile publice, prin încălcarea dispozițiilor art. 5 alin. (1) întrucât nu există avizul Poliției Rutiere necesar pentru orice lucrare sau semnalizare se face în perimetrul drumul public, precum și art. 128 lit. d).

A învederat reclamanta că au fost încălcate și o serie de dispoziții din cuprinsul O.G. nr. 71/2002 privind organizarea și funcționarea serviciilor publice de administrare a domeniului public și privat de interes local, astfel:

În referire la modalitatea de plata a taxei de parcare, conform art. 3 alin. (2), aceasta trebuie să fie accesibilă oricărui cetățean posesor al unui vehicul, prin urmare regula ar trebui să fie plata taxei de parcare la automatele de parcare și/sau casieriele parcărilor, iar plata prin utilizarea aplicației de taxare sau prin sms să fie o opțiune, cu atât mai mult cu cât la plata prin sms se percepe o sumă mai mare decât la plata prin automatele de parcare. Din această perspectivă, dispozițiile art. 8 alin. (3) art. 9 alin. (1) și art. 11 alin. (1) din Regulament încalcă prevederile art. 3 alin. 2 din O.G. nr.71/2002

De asemenea, deși se menționează în regulamentul în mod expres faptul că există parcometre ca modalitate alternativă de plată pentru locurile de parcare, în realitate aceste parcometre nu există, fiind astfel îngădit accesul acces liber și nediscriminatorii, în condițiile legii, la serviciile de administrare a domeniului public și privat.

Mai mult, reclamanta a arătat că există și modalitatea alternativă de plată se pot achiziționa tichete de parcare răzuibile, însă este destinată numai pentru zona 0, apărând astfel o discriminare pentru ceilalți utilizatori din celelalte zone.

Reclamanta a apreciat că un alt inconvenient al Regulamentului îl constituie plata anticipată a tarifului de parcare, în contextul în care, în mod real, nu este întotdeauna posibilă o estimare a timpului necesar staționării în parcare, având în vedere dinamica vieții sociale în prezent, sens în care nu se poate stabili în mod concret și obiectiv modalitatea în care utilizatorul poate beneficia de gratuitatea oferită de municipalitatea, respectiv, cele 30 minute.

Mai mult, reclamanta a învederat instanței caracterul vădit discriminatoriu al dispozițiilor art. 11 alin. (1) din regulamentul care prevăd faptul că rezervarea locurilor de parcare se face prin utilizarea unei platforme electronice în care sunt expuse locurile libere și locurile ocupate astfel încât solicitantul să aibă „aparent” o imagine completă a situației de fapt.

Astfel, reclamanta a apreciat că prin restrângerea dreptului de acces al solicitantului la locurile de parcare se încalcă prevederile dispozițiilor art. 3 alin. (2) din O.G. nr.72/2002, precum și ale art. 36 alin. (1) din același act normativ.

O altă critică adusă acestui regulament vizează lipsa unor criterii exacte și obiective în baza cărora au fost stabilite tarifele pentru zonele indicate în anexa regulamentului și necunoașterea modalității de împărțire a zonelor de parcare din același regulament. Totodată, aplicarea regulamentului este neclară pentru persoanele care își au reședința în stațiunea Mamaia.

Prin dispozițiile art. 17 din același regulament se evidențiază o nouă discriminare față de cetățenii care își au domiciliul ori reședința în zona 3 unde nu se prevede ca în cazul zonelor 0 și 1 posibilitatea de a ocupa un alt loc de parcare în situația în care locul rezervat de aceștia este ocupat de către un alt autovehicul în intervalul 08:00- 16:00.

A arătat reclamanta că o altă critică privește faptul că Regulamentul prevede exclusiv obligațiile utilizatorilor locurilor de parcare, nu și obligațiile administratorului parcărilor publice, în condițiile în care perceperea unei taxe presupune cu necesitate oferirea în contrapartidă a unui serviciu public, care, în situația de față, nu poate fi limitat la amenajarea (trasarea unor marcaje rutiere și montarea unor indicatoare) locurilor de parcare, ci ar trebui să includă cel puțin următoarele activități/obligații: întreținerea și repararea părții carosabile aferentă parcărilor publice, efectuarea și întreținerea curățeniei pe suprafața parcărilor publice, efectuarea dezapezirii și combaterea poleiului pe suprafața parcărilor publice, montarea de panouri/indicoare corespunzătoare în care să se indice taxa de parcare și intervalul orar pentru care trebuie achitată taxa de parcare (pe panourile existente în prezent nu se indică intervalul orar în care parcare este cu plată, ceea ce induce ipoteza potrivit cu care programul de taxare este 00.00 -24.00, deși programul de taxare este 08.00 - 17.00) etc. în condițiile în care pentru taxa de parcare percepută nu se oferă în contrapartidă niciun serviciu, sunt încălcate prevederile art. 2 pct. 55 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, potrivit cu care taxa reprezintă „suma plătită de o persoană fizică sau juridică, de regulă, pentru serviciile prestate acesteia de către un operator economic, o instituție publică ori un serviciu public”. Potrivit art. 3 alin. (3) din O.G. nr. 71/2002. respectiv: „Serviciile de administrare a domeniului public și privat se realizează și se gestionează prin intermediul unor furnizori/prestatori specializați, denumiți în continuare operatori, atestați și autorizați în condițiile legii”.

În ceea ce privește tariful aplicat reclamanta a apreciat că ar trebui, conform legii, să fie adaptat particularităților social-economice și să fie unul echitabil. Or, în situația prezentă a unui salariu net minim pe economie de 1386 lei, plata unei ore de parcare de aproape 4 lei, 200 lei abonamentul aferent unui loc de parcare la o instituție publică, sau 500 lei abonament de parcare extra pentru agenții economici, este dincolo de echitate. Astfel, aproape 20% din venitul unei persoane ce lucrează pentru un salariu minim pe economie se distribuie către parcări.

Pe de altă parte, reclamanta a arătat faptul că în conformitate cu dispozițiile art. 40 costurile și tarifele avizate trebuie să respecte și să asigure un echilibru între riscuri și beneficia asumate de către părți. Or, în speță, nu există un echilibru între prețul plătit și serviciile furnizate.

În același sens, a apreciat că sunt încălcate și dispozițiile art. 10 din Codul administrativ, dispoziție care reglementează principiul satisfacerii interesului public.

Prin modul ilegal dar și defectuos prin care s-au stabilit în ce mod toți agenții economici din cadrul acestei stațiuni urmează a își desfășura activitatea se poate observa ca acest regim al parcărilor este în contradicție totală cu interesul național care are în vedere continuitatea dar și dezvoltarea stațiunii Mamaia.

Perceperea unor tarife pentru parcare autoturismelor cu care sosesc turiștii este de natura a diminua activitatea din această stațiune care aduce atingere strategiei naționale de dezvoltare. Aceasta susținere este certificată de scăderea numărului de turiști care vizitează temporar această stațiune de interes național ca urmare a tarifului impus pentru parcare autovehiculelor, scăderea fiind extrem de mult mediatizată în toată mass media scrisă și vorbită.

Totodată, a arătat reclamanta faptul că în mod discriminatoriu, în stațiunea Mamaia- zona 0 se plătește o taxă dublă față de zona-0 din Mun. Constanța, aspecte nemenționate în regulament. În acest sens atașăm prezentei două print-screnuri prin care se poate observa faptul

că în zona 0 din Stațiunea Mamaia 1 oră de parcare= 0,70 euro+TVA, iar în Mun. Constanța 1 oră de parcare= 0,35 euro+ TVA.

A considerat reclamanta faptul că, în speță, se evidențiază o încălcare a dreptului de apreciere al UAT Constanța care vizează drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor, exercitare care constituie un exces de putere, ce contravine dispozițiilor art. 31 alin. (2) din Constituția României.

Așadar a învederat reclamanta că autoritatea publică local nu a respectat dreptul de informare al cetățeanului cu privire la actele și măsurile administrative care prin conținutul lor produc efecte asupra raporturilor juridice dintre stat și autoritățile publice/instituțiile publice și persoanele fizice sau juridice destinate acestor norme de drept. Previzibilitatea și accesibilitatea normei de drept cuprinde și facultatea cetățeanului de a fi informat și a putea verifica, contesta legalitatea unui act fie, individual, fie normativ, atunci când consideră că se realizează un exces de putere de natură a împieta în mod iremediabil asupra drepturilor și obligațiilor pe care acesta din urmă le are în localitatea sa de domiciliu.

A apreciat reclamanta că această obligativitate de informare corectă și completă a cetățenilor cu privire la actele normative adoptate de către UAT Constanța, vine în contradicție totală cu dispozițiile art. 1 din acest regulament contestat care prevede scopul acestuia, respectiv asigurarea desfășurării fluente și în siguranță a circulației pe drumurile publice, asigurarea parcării autovehiculelor în condiții de siguranță, decongestionarea traficului din zonă centrală și în zonele cu trafic intens, facilitarea accesului la obiectivele de interes public, protejarea pietonilor prin asigurarea unor condiții corespunzătoare de deplasare pe trotuare.

Așadar, a apreciat reclamanta că încălcarea scopului precizat la art. 1 din regulament, evidențiază o vătămare a intereselor cetățenilor.

A învederat reclamanta că se poate observa că în urma adoptării acestui act administrativ normativ nu au fost niciodată create noi locuri de parcare așa cum se prevede în regulament, că în realitate s-au efectuat numai simple operațiuni de marcaj cu vopsea a locurilor deja existente.

În ultimul rând, reclamanta a învederat instanței judecătorești problematica relativ la modul prin care sunt nesocotite normele imperative specifice regimului juridic al domeniului public al #####, prin aplicarea dispozițiilor specifice regimului juridic al domeniului privat. Distincția cu privire la modul de utilizare al domeniului public față de domeniul privat ce aparține unei autorități locale este dat chiar de codul civil, respectiv dispozițiile art. 553- 557 Cod civil.

Astfel, potrivit regulilor și normelor ce reglementează modul de administrare al domeniului public, acesta poate fi utilizat numai prin concesiune, administrare, folosință și închiriere. Toate aceste operațiuni juridice potrivit legii trebuie să respecte normele ce vizează procedura achiziției publice, respective organizarea de licitații sau alte modalități prin care sunt stabilite costurile la care se pot utiliza terenurile/immobiliile supuse acestui regim. Astfel, regimul proprietății publice este modificat, dându-se o reglementare ce aparține domeniului privat al UAT, situație nepermisă de lege, întrucât în cauză este vorba de bunurile aparținând domeniului public.

În drept, reclamanta și-a întemeiat acțiunea pe dispozițiile art. 1, art. 8 din Legea nr. 554/2004.

În probațiune, a solicitat administrarea probei cu înscrisurile depuse la dosar, precum și emiterea unei adrese către pârât pentru comunica întreaga documentație ce a stat la baza adoptării actului normativ contestat în prezenta cauză.

Cererea de chemare în judecată a fost timbrată cu taxă judiciară de timbru în cuantum de 100 lei.

Legal citat, la data de 02.11.2021, pârâtul depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea contestației formulată împotriva HCL nr. 123/2021 ca neîntemeiată, având în vedere următoarele:

Prealabil analizei criticilor de nelegalitate, pârâtul a învederat că a adoptat în anul 2018 un regulament de organizare și funcționare a parcarilor publice (HCL nr. 235/28.06.2018) care a fost anulat pentru motive de nelegalitate prin Sentința civilă nr. ####/04.06.2019 rămasă definitivă prin Decizia civilă nr. ####/25.03.2020, ambele pronunțate în Dosarul nr. ##/118/2019 al Tribunalului Constanța.

Având în vedere documentația ce stă la baza adoptării HCL 123/2021, pârâtul a arătat că au fost avute în vedere motivele pentru care vechiul Regulament a fost anulat de instanța de judecată, acestea neregăsindu-se în noul Regulament, context în care există autoritate de lucru judecat cu privire la unele critici de nelegalitate care au fost deja analizate de instanța de judecată.

Cu privire la încălcarea dispozițiilor Legii nr. 24/2000, în referire la art. 6, art. 7, art. 13, art. 14, art. 16, art. 17, art. 21, art. 30, art. 31 și art. 33, pârâtul a arătat că HCL ##### a fost adoptată având la bază ##### de fundamentare nr. 74559/19.04.2021, Referatul de aprobare nr. 74725/19.04.2021, Raportul de specialitate nr. 74901/19.04.2021, Fundamentare tarife parcare pe raza municipiului Constanța.

În condițiile în care fundamentarea primului Regulament a fost reținută de instanța de judecată, în mod definitiv, ca un aspect suficient, atât ca reglementare cât și ca prevedere legală, cu atât mai mult nu se poate aprecia că fundamentarea noului Regulament este deficitară, critica fiind neîntemeiată pe considerentul autorității de lucru judecat.

Analizând documentația ce stă la baza adoptării HCL, pârâtul a apreciat că aceasta a fost fundamentată, prin menționarea tuturor aspectelor și analizarea efectelor pe care le produc reglementările adoptate. Deși reclamanta susține că, în opinia sa, actul normativ nu ar fi fundamentat, nu indică în mod concret criticile sale de nelegalitate.

A precizat pârâtul că la întocmirea Regulamentului au fost implicate structurile de specialitate din cadrul Primăriei, membrii ai Comisiei de Circulație, precum și personal de specialitate din cadrul ##### SRL, administratorul tramei stradale.

Pornind de la prevederile din hotărârile judecătorești anterior menționate, au fost cooptate toate asociațiile de proprietari/locatari, care au transmis numărul de autoturisme aferente și spațiile de parcare necesare (adresa nr. 172486/11.11.2020).

În paralel, a fost demarată o consultare cu marile centre urbane din România precum și cu orașele înfrățite cu ##### ## ## ##### ##### ##
#####.

La acestea s-a adăugat abordarea stabilită și asumată prin HCLM 78/2019 privind Politica de parcare a municipiului Constanța, iar concluziile sunt transcrise și detaliate în ##### de fundamentare nr. 74559/19.04.2021, Referatul de aprobare nr. 74725/19.04.2021, Raportul de

specialitate nr. 74901/19.04.2021, Fundamentare tarife parcare pe raza municipiului Constanța, care au primit avizul favorabil al comisiilor de specialitate.

Așadar, a învederat că implicarea autorității în emiterea actului normativ a fost reală, fundamentată, cu intenția deosebită de a reglementa un domeniu mai mult decât necesar la nivel de comunitate locală.

De asemenea, a precizat că prin Referatul de aprobare s-a reținut că „o perioadă îndelungată de timp parcările din ##### ## #####, aceasta nu se încasa și nu exista niciun control asupra acestei activități, iar acest fapt a generat o așteptare nelegitimă din partea cetățenilor în sensul utilizării gratuite a locurilor de parcare publice, ce a avut ca efect un comportament generalizat de neconformare la reglementările legale privind parcarele autovehiculelor”.

În ceea ce privește neintegritatea HCL ##### în ansamblul legislației, reclamanta afirmând că actul normativ nu este în corelare cu O.G. nr. 2/2001, în referire la art. 24 alin. (2), prin stabilirea unei sancțiuni contravenționale ce constă în amendă cuprinsă între 500 și 1.000 lei, pârâtul a apreciat faptul că opinia exprimată de aceasta este neîntemeiată.

Totodată, pârâtul a apreciat că acordarea gratuității la parcare numai autovehiculelor full electric, nu și celor hybrid, nu poate reprezenta motiv de nelegalitate a actului normativ, ci cel mult de completare a acestuia dar nu să ridice o astfel de propunere în urma consultării publice.

În referire la critica privind încălcarea dispozițiilor Legii nr. 52/2003, pârâtul a precizat că proiectul de hotărâre privind Regulamentul de organizare și funcționare a parcărilor publice din ##### # #####, anunțul fiind publicat în presa locală în zilele de 28.01.2021, 16.02.2021 și 24.02.2021. Proiectul a fost mediatizat prin transmiterea și difuzarea lui în mass media în data de 27.01.2021 (7 anunțuri), pe pagina de facebook a Primăriei municipiului Constanța, pe site-ul Primăriei municipiului Constanța, la sediul Direcției Generale Gestionare și în data de 02.03.2021 (11 anunțuri). Totodată, la secțiunea Documente au fost încărcate proiectul de hotărâre, Regulamentul, Raport de specialitate, referat de aprobare și ##### de fundamentare, la anunțurile din datele de 28.01.2021 și 24.02.2021, iar pe site-ul instituției, la secțiunea dedicată consultării publice, se găsesc publicate la data de 26.01.2021: Regulamentul, raportul de specialitate, referatul de aprobare, nota de fundamentare și proiectul, atașate anunțului privind aducerea la cunoștința publică. Ulterior, la data de 04.03.2021 au fost publicate pe site-ul instituției și anexele propunerii de hotărâre, în forma consolidată.

A menționat pârâtul faptul că în perioada 26.01.2021-15.02.2021 nicio asociație ori instituție publică nu a solicitat desfășurarea de dezbateri. De asemenea, în perioada 26.01.2021-15.02.2021, în procedura de dezbatere publică, au fost înaintate 97 de propuneri / sugestii, iar până la data de 17.03.2021 au fost înaintate 178 de propuneri.

În ceea ce privește publicarea Regulamentului adoptat, pârâtul a arătat că acesta se regăsește pe site-ul instituției, la secțiunea Hotărâri ale Consiliului Local.

În consecință, pârâtul a apreciat că HCL Constanța nr. 123/23.04.2021 a fost emisă cu respectarea dispozițiilor legale ce privesc transparența decizională, fiind făcută publică, iar pretinsa nerespectare a dispozițiilor art. 198 Cod administrativ nu poate afecta legalitatea actului contestat, întrucât nelegalitatea unei hotărâri a consiliului local presupune existența unor încălcări ale dispozițiilor legale la momentul adoptării sale, iar nu aspecte ulterioare acestui

moment, cum ar fi neaducerea ei la cunoștința publicului, situație care are ca efect, eventual, doar neaplicarea actului și nicidecum nelegalitatea lui.

Cu privire la încălcarea dispozițiilor O.G. nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, în referire la art. 2, art. 9, art. 20 alin. (5) și (6), art. 33 și art. 40, pârâtul a învederat că zonarea nu este una aleatorie, astfel cum susține în mod neîntemeiat reclamanta, făcând trimitere la Decizia civilă nr. ####/25.03.2020 pronunțată de Curtea de Apel în Dosarul nr. ##/118/2019.

A precizat pârâtul că zonarea în scopul reglementării activității de parcare exista și anterior, iar în prezent zonarea a fost făcută funcție de specificul comercial sau turistic al zonei, coroborat cu nevoile populației, avându-se în vedere asigurarea unui sistem de taxare / tarify care să permită în timp atingerea procentului optim de ocupare a locurilor existente, în vederea diminuării traficului generat de căutarea unui loc de parcare - conform Raportului de specialitate.

În ceea ce privește indicarea art. 2 lit. d) din Regulament că ar fi nelegal, a arătat pârâtul că spațiile publice de parcare fără plată sunt acele spații ce permit parcare autoturismelor cu respectarea prevederilor O.G. nr. 195/2002 și care nu au fost sistematizate, sau se află în curs de sistematizare în cadrul unor proiecte.

Așadar, conform definiției din Regulament, parcare publică fără plată reprezintă spațiu de interes public destinat parcării autovehiculelor, stabilirea acestui regim fiind o chestiune ce ține de oportunitate, ce urmează a fi identificată în raport de dinamica interesului public. Stabilirea lor este subsidiară Regulamentului, acesta doar creând premisele ca parcare în anumite zone să nu fie taxată.

În ceea ce privește invocarea art. 40 alin. (1), pârâtul a apreciat ca fiind o critică neîntemeiată, întrucât conform Regulamentului, ##### S.R.L., în calitate de administrator al tramei stradale, încasează tarify pentru zonele date în delegare, iar taxele se fac venit la bugetul local.

A apreciat pârâtul, din această perspectivă, că au fost acoperite lipsurile reținute față de vechiul Regulament, astfel cum au fost constatate prin hotărârea pronunțată în Dosarul nr. ##/118/2019. De asemenea, a apreciat că reclamantei nu a invocat o critică de nelegalitate concretă, faptul că a preluat motivarea din contestația ce viza vechiul Regulament, fără a se referi la reglementarea actului normativ contestat în prezenta cauză, neputând reprezenta motiv de nelegalitate.

Cu privire la încălcarea dispozițiilor O.U.G. nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, în referire la art. 5 alin. (1), art. 128 lit. d), pârâtul a apreciat criticile ca fiind neîntemeiate, întrucât avizul Poliției rutiere pentru lucrările de semnalizare făcute pe perimetrul drumului public nu este unul unic, general și anterior sistematizării lucrărilor.

A arătat că aceste avize sunt individuale, pentru lucrări specifice, în conformitate cu programul de reabilitare aprobat de Primăria Municipiului Constanța pentru fiecare zonă prin ordine de lucru.

De asemenea, contrar susținerii reclamantei, legislația în vigoare nu prevede necesitatea unui acord semnat cu Poliția Rutieră privind amplasarea locurilor de parcare special amenajate, în afara benzilor de circulație și a trotuarelor.

Cu privire la încălcarea dispozițiilor O.G. nr. 71/2002 privind organizarea și funcționarea serviciilor publice de administrare a domeniului public și privat de interes local, în referire la art. 3 alin. (2), art. 5 pct. (2) lit. a), art. 6 alin. (2), art. 7, art. 40, pârâtul a făcut trimitere la Decizia

civilă nr. ####/25.03.2020 pronunțată de Curtea de Apel în Dosarul nr. ##/118/2019, care a reținut, cu autoritate de lucru judecat că modalitatea de percepere a taxei de parcare nu este nelegală, problema la vechiul Regulament fiind punerea sa în executare prin limitarea practică a modalităților de plată a taxei la aplicația de taxare sau prin SMS.

În ceea ce privește modalitatea de plată, pârâtul a arătat că HCL ##### stabilește că plata se poate face prin SMS, aplicație cu card bancar, prin achiziționarea de tichete răzuibile și on line la adresa <https://payment.uppark.io/payment>. Taxele stabilite se pot încasa prin plată la ghișeele Spit, online, etax, direct în conturile deschise la Trezoreria Municipiului Constanța. De asemenea, sunt asigurate modalități de plata alternative pentru toate categoriile de participanți la trafic. Totodată, după adoptarea HCL 123/2021, administratorul parcărilor a demarat procedura de achiziție publică Acordul cadru 77/12.08.2021, a unui număr de 45 de parcometre.

În ceea ce privește rezervarea locurilor de parcare de reședință, pârâtul a arătat că sunt prevăzute modalități alternative pentru persoanele care nu dețin calculator sau nu știu să folosească platforma online, în sensul că cererile se pot depune la sediul Direcției Generale Gestionare servicii publice sau prin poștă. Totodată, există și varianta comunicării pe adresa de mail, pentru persoanele care dețin, totuși, minimul de cunoștințe tehnice.

În ceea ce privește lipsa unui sistem de atenționare privind limita de timp, inclusiv reclamanta se raportează la această chestiune ca fiind un inconvenient și nu o critică de nelegalitate. Conform aplicației, persoanele care plătesc prin aplicație sau sms, primesc un mesaj de atenționare, în schimb pentru ceilalți utilizatori, de exemplu persoanele care folosesc tichete, această măsură este imposibil de aplicat, pentru că persoanele respective nu sunt identificate și nu se poate cunoaște locația de parcare folosită.

În ceea ce privește criteriile avute în vedere la stabilirea tarifelor, pârâtul a considerat că această chestiune ține de oportunitatea actului administrativ și dreptul de apreciere al autorității, însă sunt avute în vedere costurile de amenajare și realizare a unui spațiu de parcare, mentenanța/refacerea asfaltului și a sistemelor de semnalizare, marcaje, etc. - Fundamentarea tarife parcare pe raza municipiului Constanța, anexă la Regulament.

Discriminarea invocată de reclamantă în referire la situația beneficiarului unei autorizații de rezervare loc parcare care nu găsește loc liber în parcare de domiciliu nu poate fi reținută în cauză. De altfel, această chestiune a fost punctată și în Decizia civilă nr. ####/25.03.2020, ca nereprezentând motiv de nelegalitate. Persoana la care se referă reclamanta poate parca fără plata vreunei sume de bani pe alt loc liber în zonă. Autorizația rezervare loc parcare conferă rezervarea unui loc stabilit după orele 16 - 08.00 de luni până vineri, iar sâmbătă, duminică și în sărbătorile legale are drept exclusiv asupra acelu loc. Totodată, dacă lasă mașina pe acel loc și în afara intervalului orar mai sus menționat, nu achită altă sumă de bani și nu este obligat să mute mașina.

Contrar susținerilor reclamantei, Cap. 5 art. 24 reglementează în mod expres obligațiile administratorului parcărilor. Taxa presupune o contraprestație, în cazul de față aceasta constă în amenajarea, marcarea și semnalizarea, eliberarea locului de parcare (serviciu oferit prin intermediul Poliției Locale), precum și obligația de a oferi dreptul beneficiarului de a folosi exclusiv aproximativ 12,5 mp din domeniul public, în scopul parcării.

În referire la vătămarea invocată de reclamantă, din perspectiva nemulțumirii turiștilor și clienților serviciilor de cazare și masă, pârâtul a apreciat că la acest quantum de 0,70 bani / oră

sau 16,60 lei / zi, agenții economici din stațiunea Mamaia, dacă doreau asigurarea unor condiții de calitate, puteau pune la dispoziția turiștilor spații de parcare.

Referitor la tratamentul preferențial, încălcarea egalității de tratament pentru diferite categorii sociale din cadrul urbei, încălcarea liberului acces în unele spații publice, exercitarea discreționară a autorității publice, pârâtul a învederat că reclamanta nu invocă niciun text legal.

Cu privire la vătămarea invocată de reclamantă prin încălcarea art.3 1 alin. (2) Constituție și excesul de putere, pârâtul a apreciat că nu reprezintă critică de nelegalitate, din moment ce se referă la efecte ulterioare, produse ca urmare a adoptării actului normativ și punerii în executare, în timp ce motivele de nelegalitate despre care se pretinde că afectează actul normativ trebuie să existe la momentul adoptării acestuia.

În drept, pârâtul și-a întemeiat apărările pe dispozițiile art. 205 și urm. Cod Procedură Civilă și textele de lege la care am făcut referire în cuprinsul întâmpinării.

În probațiune, a solicitat proba cu înscrisuri.

La data de 06.12.2021, numita ##### a formulat cerere de intervenție accesorie în favoarea reclamantei, solicitând anularea HCLM nr. 123/23.04.2021.

A precizat că își însușește în totalitate argumentele expuse în acțiunea introductivă, subliniind următoarele aspecte:

A arătat că atributul exercitării obligațiilor prevăzute la art. 7, stabilite expres în sarcina autorității publice locale, nu implică o manifestare discreționară, abuzivă, după bunul plac a acesteia, respectiv cu eludarea intenționată și premeditată a oricăror norme și dispoziții care reglementează și, uneori impun o anumită conduită ce trebuie adoptată nu numai de către destinarii normelor, cât și de organele de legiferare a acestor norme.

A apreciat că autoritatea publică aduce o gravă încălcare a egalității de tratament pentru diferitele categorii sociale din cadrul urbei, deoarece parcurile aferente următoarelor instituții beneficiază de un tratament preferențial care are la baza statutul de funcționar public al acestor instituții.

Totodată, a evidențiat și încălcarea art. 10 din Codul administrativ, dispoziție care reglementează principiul satisfacerii interesului public.

În speța se evidențiază o încălcare a dreptului de apreciere al UAT Constanța care vizează drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor, exercitare care constituie un exces de putere, ce contravine dispozițiilor art. 31 alin (2) din Constituția României.

A învederat și faptul că autoritatea publică local nu a respectat dreptul de informare al cetățeanului cu privire la actele și măsurile administrative care prin conținutul lor produc efecte asupra raporturilor juridice dintre stat și autoritățile publice/instituțiile publice și persoanele fizice sau juridice destinate acestor norme de drept. Previzibilitatea și accesibilitatea normei de drept cuprinde și facultatea cetățeanului de a fi informat și a putea verifica, contesta legalitatea unui act fie, individual, fie normativ, atunci când consideră că se realizează un exces de putere de natură a impieta în mod-iremediabil asupra drepturilor și obligațiilor pe care acesta din urmă le are în localitatea sa de domiciliu.

Aceasta obligativitate de informare corectă și completă a cetățenilor cu privire la actele normative adoptate de către UAT Constanța, vine în contradicție totală cu art. 1 din acest regulament contestat care prevede scopul acestuia.

Vătămarea rezultată în urma adoptării actului administrativ contestat, este reprezentată tocmai de efectul produs care este în contradicție evidentă cu scopul enunțat de art. 1 din Regulament. în urma adoptării actului nu a fost create noi locuri de parcare, astfel că noțiunea de " parcări amenajate" uzitată în art. 2 din regulament pentru definiții nu constituie parcări noi, ci aceleași spații în care se putea parca și înainte doar că acum sunt taxate cu un tarif mai mare. De asemenea, presupusul efect pozitiv care se încearcă a fi evidențiat în urma implementării acestui regulament este doar unul pur formal, deoarece se poate constata că traficul din perimetrul acestor parcări nu a fost decongestionat și nu exista o fluentă a acestui trafic în siguranță pentru beneficiari.

În calitate de avocat care activează în Baroul Constanța, a apreciat că în mod abuziv și discreționar, toata zona aferentă instituțiilor publice și interes public Baroul Constanța, Judecătoria Constanța, Tribunalul Constanța, Curtea de Apel Constanța a fost organizata în parcări conform art. 8 pct. 6 din HCL 123/2021, fără a se crea alternative de parcare care să îi permită să vină la locul de muncă cu mașina, fapt ce la acest moment este imposibil prin inexistenta locurilor de parcare cu sau fără plată.

A precizat totodată că prevederile art. 8 pct. 6 cat și restul prevederilor HCL ##### nu instituie reguli necesare, suficiente și posibile care sa conducă la o cat mai mare stabilitate și eficiență legislativă, așa cum prevede Modul de elaborare a actelor normative.

În plus, a apreciat că actul normativ nu conține soluții temeinic fundamentate, cu luarea în considerare a interesului social, politica legislativă a statului roman și cerințele corelării cu ansamblul reglementarilor interne și ale armonizării legislației naționale cu legislația comunitară și cu tratatele internaționale la care România este parte, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Dreptului Omului.

Cererea de intervenție accesorie a fost timbrată cu taxă judiciară de timbru în cuantum de 50 lei.

La termenul din data de 31.01.2022, instanța admite în principiu cererea de intervenție accesorie formulată de numita ##### în sprijinul reclamantei.

Instanța a încuviințat pentru ambele părți proba cu înscrisuri.

Analizând probele administrate în cauză, instanța reține următoarele:

Prin adoptarea Hotărârii nr. 123/23.04.2021 (f. 76, vol. I) de către Consiliul Local municipal Constanța, a fost aprobat Regulamentul de organizare și funcționare a parcărilor publice de pe raza Municipiului Constanta (în continuare HCL nr. 123/2021).

Conform înscrisurilor aflate la dosarul cauzei (f. 21, 24, 182, vol. I), avându-se în vedere prev. art. 7 alin. 1 și art. 11 din Legea nr. 554/2004, la data de 02.08.2021, reclamanta a formulat plângere prealabilă prin care a solicitat revocarea HCL nr. 123/2021.

Prin Adresa nr. 295/31.08.2021 emisă de Primăria ##### (f. 180, vol. I) solicitarea reclamantei de anulare a actului administrativ contestat în această cauză, a fost respinsă.

Așa cum reiese din analiza cererii principale, reclamanta solicită anularea HCL nr. ##### adoptată de pârâtul Consiliul Local municipal Constanța, motivat în esență de următoarele împrejurări :

-actul administrativ adoptat încalcă prev. art. 6, art. 7, art. 13, art. 14, art. 17, art. 21, art. 30, art. 31, art. 33 din Legea 24/2000 și prev. art. 2 și art. 7 din Legea 52/2003.

Tribunalul a comasat cele două motive de nelegalitate întrucât din perspectiva aspectelor invocate de reclamantă acestea vor fi analizate împreună de instanța investită, având în vedere asemănările existente între apărările formulate prin prisma celor două acte normative încălcate.

- actul administrativ încalcă prev. art. 2, art. 9, art. 20, alin. 5 și 6, art. 33, art. 40 alin. 1 din OG 43/1997,

- actul administrativ încalcă disp. art. 5 alin. 1 și art. 128, lit. d) din OUG 195/2002,

- actul adoptat nu respectă prev. OG 71/2002,

-actul administrativ a fost adoptat prin încălcarea dreptului de apreciere al UAT Constanța care vizează drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor, exercitare ce constituie un exces de putere ce contravine prev. art. 31, alin. 2 din Legea fundamentală a României,

-prin adoptarea actului administrativ sunt nesocotite normele imperative specifice regimului juridic al domeniului public al #####

#####

Prin cererea incidentală reprezentată în această cauză de întâmpinarea pârâtului (f. 144, vol. I) acesta din urmă a solicitat respingerea cererii principale ca neîntemeiată.

De asemenea, în cauză a fost formulată și o cerere de intervenție accesorie în sprijinul apărării reclamantei (f. 192, vol. I) prin care se arată că se însușesc în totalitate argumentele expuse în acțiunea introductivă și astfel, intervenientul accesoriu solicită respingerea cererii principale.

Având în vedere motivele de nelegalitate deduse judecării, grupate de reclamantă în cererea de investire a instanței de contencios-administrativ și fiscal și redate mai sus, în mod succint de aceasta din urmă, în ce privește primul motiv de nelegalitate ce se subsumează nerespectării prev. Legii 24/2000 și Legii 52/2003, reține următoarele :

La data de 26.01.2021 a fost adus la cunoștința publică prin afișare pe site-ul Primăriei #####, proiectul de hotărâre privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a parcărilor publice de pe raza Municipiului Constanta iar la data de 27.01.2021 același proiect a fost mediatizat prin difuzarea în mass-media (aspecte rezultate din înscrisurile anexate la dosarul cauzei, vol. I – copertă). Forma consolidată a proiectului a fost publicată pe data de 19.02.2021 iar anexele 1 și 2 la proiectul de hotărâre au fost publicate la data de 26.02.2021 iar în formă consolidată la data de 04.03.2021. aceste aspecte sunt recunoscute și de către reclamantă prin cererea principală formulată (f. 8, ultimul alineat – f. 9, primul alineat, vol. I).

Așa cum reiese din analiza susținerilor necontestate ale pârâtului (rezultate din mențiunile cuprinse de Adresa nr. R202978/19.10.2021), la adoptarea HCL nr. 123/2021 au fost avute în vedere 183 de propuneri venite din partea cetățenilor sau persoanelor juridice, în urma publicării proiectului.

De asemenea, adoptarea HCL nr. 123/2021 a avut la bază Referatul de aprobare nr. 74725/19.04.2021 (f. 169, verso, vol. I), Raportul de specialitate nr. 74901/19.04.2021 (f. 171, verso, vol. I), avizele comisiilor din cadrul CL Constanța și ##### de fundamentare nr. 74559/19.04.2021 (f. 177, verso, vol. I).

În cauză, se reține că regulamentul aprobat prin HCL nr. 123/2021 precum și alte acte administrative ce derivă din activitatea de parcare, adoptate de pârât anterior sau ulterior

adoptării HCL nr. 123/2021 fac parte din Planul de mobilitate urbană durabilă iar reglementarea unor aspecte concrete au caracter special față de reglementarea generală dată prin HCL nr. 123/2021.

De asemenea Tribunalul reține că prin stabilirea unor limite speciale de sancționare a contravențiilor prev. de art. 24, alin. 2 din Regulamentul aprobat prin HCL nr. 123/2021 nu sunt înfrânte prev. art. 8, alin. 2, lit. d) din OG 2/2001, prin raportare la limitele generale ale sancțiunii constând în amenda contravențională.

În temeiul disp. art. 7 din OG 71/2002, autoritățile administrative locale au prerogativa adoptării și organizării politicilor locale în baza cărora gestionează serviciile publice, astfel:

„ #####. 1) - Înființarea, organizarea, coordonarea și reglementarea serviciilor de administrare a domeniului public și privat constituie dreptul exclusiv al autorităților administrației publice locale, iar monitorizarea și controlul funcționării și gestionării acestora intră în atribuțiile și responsabilitatea exclusivă a acestor autorități.

#####. 2) - Dobândirea, dezvoltarea, modernizarea, exploatarea, întreținerea și administrarea bunurilor proprietate publică și privată specifice infrastructurii edilitar-urbane a unităților administrativ-teritoriale sunt, de asemenea, de competența exclusivă a autorităților administrației publice locale”.

Din analiza normelor legale reiese că aspectele învederate de reclamantă privind restrângerea drepturilor și libertăților omului prin restrângerea dreptului cetățeanului de a avea acces liber și nediscriminatoriu la serviciile de administrare a domeniului public și privat privesc de fapt modalitatea în care sunt reglementate aspectele relative la administrarea bunurilor proprietate publică și privată iar acestea sunt exclusiv lăsate la latitudinea autorității administrației publice locale și țin de oportunitatea gestionării serviciilor publice de administrare a domeniului public și privat de interes local.

De asemenea, privitor la nelegalitatea actului administrativ adoptat ca urmare a lipsei consultării reclamantei prealabil adoptării HCL ##### ce are un impact direct asupra mediului de afaceri, Tribunalul reține că prin prisma prev. art. 7, alin. 3 din Legea 52/2003 este instituită o obligație în sarcina autorității publice de a transmite către asociațiile de afaceri și alte asociații, proiectul de act normativ cu relevanță asupra mediului de afaceri.

Având în vedere obligația legală și corelarea nerespectării acesteia cu prev. art. 175 alin. 1 din CPC, instanța de contencios administrativ și fiscal reține că reclamanta este obligată să dovedească vătămarea produsă ca urmare a conduitei pârâtului prin nerespectarea obligației de transmitere a proiectului actului normativ către reclamantă și că vătămarea astfel produsă nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului administrativ astfel adoptat, aspecte nedovedite în această cauză de reclamantă.

Pe baza acestor considerente, Tribunalul constată că susținerile reclamantei subsumate motivului de nelegalitate invocat prin prisma încălcării actului administrativ adoptat a prev. Legii 24/2000 și Legii 52/2003, sunt neîntemeiate.

În referire la următorul motiv de nelegalitate invocat de reclamantă ca urmare a nerespectării actului administrativ a prev. OG 43/1997, Tribunalul constată următoarele :

Prevederea din HCL ##### a patru zone de parcare se încadrează în reglementarea anumitor noțiuni și termeni specifici activității de parcare și ține de exercitarea dreptului de

apreciere al autorității publice, recunoscut prin art. 7 din OG nr.71/2002, în cauză nefiind identificat vreun motiv de nelegalitate din această perspectivă.

Prin raportare la prev. art. 2, lit. d) din Regulamentul de organizare și funcționare a parcărilor publice de pe raza Municipiului Constanta aprobat prin HCL 123/2021, constată că este stabilită semnificația parcării publice fără plată astfel încât prin reglementarea generală oferită de acest regulament s-a creat premisa stabilirii pe viitor a unor zone cu spații de parcare fără taxă iar criteriile concrete de stabilire a acestor locuri urmează a fi indicate la momentul arătat, acesta fiind motivul lipsei listei privind spațiile de parcare fără plată de pe raza #####
#####.

Pe de altă parte, cu titlu de exemplu, având în vedere Anexa nr. 1 la Regulament și situația de speță în care reclamanta face referiri directe la locurile de parcare din stațiunea Mamaia, Tribunalul constată că parcare în Zona 0, stațiunea Mamaia este fără plată în perioada 16.09-30.04.

De asemenea, constată că în cuprinsul art. 27 din Regulamentul de organizare și funcționare a parcărilor publice de pe raza Municipiului Constanta aprobat prin HCL ##### se prevede că sumele încasate din tarife/taxe/abonamente și amenzi pentru parcare vor fi utilizate exclusiv pentru modernizarea logisticii de mobilitate urbană durabilă, înființarea de noi spații verzi, amenajarea și edificarea de noi spații de parcare, în raport de care susținerile reclamantei la împărțirea veniturilor realizate în urma aplicării prevederilor Regulamentului cu ##### SRL, sunt neîntemeiate.

Neîntemeiate sunt și susținerile privind nelegalitatea actului administrativ ca urmare a nedovedirii amplasării locurilor de parcare de comun acord cu Poliția rutieră, având în vedere că în cauză nu s-a invocat că au fost amenajate unor locuri de parcare cu nerespectarea prev. legale ale art. 33 din OG 43/1997 care arată că parcare se asigură de către administrația publică locală în locuri special amenajate, în afara benzilor de circulație și a trotuarelor, astfel încât lipsa acordului poliției rutiere nu poate duce necondiționat la nelegalitatea Regulamentului.

Pe baza acestor considerente și acest motiv de nelegalitate invocat este neîntemeiat.

Analizând în continuare următorul motiv de nelegalitate invocat, Tribunalul reține lipsa de temeinicie a acestuia pentru următoarele considerente :

Reclamanta susține că actul administrativ este nelegal prin prisma încălcării prev. art. 5 alin. 1 și art. 128 lit. d) din OUG ##### ca urmare a lipsei avizului poliției rutiere.

Prin art. 128 alin. 1) lit. d) din OUG #####, în privința autorităților administrației publice locale există o competență de reglementare de nivel secundum lege, cu avizul poliției rutiere, în ceea ce privește regimul de acces și circulație, staționare și parcare pentru diferitele categorii de vehicule.

Potrivit art. 75 alin. 1) din OUG 57/2019, administrația publică locală din unitățile administrativ-teritoriale se organizează și funcționează în temeiul principiilor descentralizării, autonomiei locale, legalității și consultării cetățenilor în soluționarea problemelor locale de interes deosebit.

Principiul autonomiei locale, astfel cum este definit de art. 5 pct. 10 din OUG 57/2019, presupune dreptul și capacitatea efectivă a autorităților administrației publice locale de a soluționa și de a gestiona treburile publice, în numele și în interesul colectivităților locale pe care le reprezintă, în condițiile legii.

Se observă că, potrivit definiției legale, principiul autonomiei locale se conjugă cu principiul legalității care, din perspectiva atribuțiilor (competențelor) autorităților ce realizează autonomia locală, presupune stabilirea acestor domenii numai prin lege și doar în limitele legii, dreptul de inițiativă al acestor autorități și, implicit, de reglementare putând viza doar acele domenii care nu sunt date în mod expres în competența altor autorități publice.

Pe de altă parte, potrivit art. 129 alin. 1) din OUG 57/2019, "Consiliul local are inițiativă și hotărăște, în condițiile legii, în toate problemele de interes local, cu excepția celor care sunt date prin lege în competența altor autorități ale administrației publice locale sau centrale".

Art. 129, alin. 7, lit. m) din OUG 57/2019 arată că, potrivit competențelor sale și în condițiile legii, consiliul local asigură cadrul necesar pentru furnizarea serviciilor publice de interes local privind podurile și drumurile publice.

Prin urmare, în domeniul circulației pe drumurile publice există o competență de reglementare ce aparține autorităților administrației publice locale, în situațiile prevăzute de art. 128 din OUG 195/2002. Reglementările arătate se circumscriu unei competențe de administrare a infrastructurii de transport rutier de interes local astfel încât avizul poliției prevăzut de normele legale, în situația de speță ce privește strict amenajarea locurilor de parcare, nu poate fi decât consultativ și nu obligatoriu.

În privința următorului motiv de nelegalitate a Regulamentului, Tribunalul constată următoarele :

În cuprinsul Anexei 2 la Regulament, sunt reglementate posibilitățile alternative de plată a tarifelor de parcare, respectiv prin SMS, aplicație mobilă de plată, în numerar la SPIT sau la casieria Primăriei #####, prin virament bancar sau la parcometre.

De asemenea, la art. 23 din Regulament sunt evidențiate obligațiile administratorului parcarilor, acestea incluzând toate obligațiile enumerate de reclamantă în cererea principală formulată în privința căroră arată că acestea lipsesc din Regulament (f. 14, al treilea alineat).

De asemenea, lipsa din Regulament a modalității de soluționare a diferitelor situații imaginate de reclamantă, ce în realitate pot apărea, sunt urmarea directă a utilizării aceluiași loc de parcare de persoane diferite, îndreptățite la ocuparea aceluiași loc de parcare. Cu toate acestea, autorității publice nu i se poate imputa că nu asigură/garantează unei persoane care deține un abonament pentru o anumită zonă, că va găsi un loc de parcare situat în imediata vecinătate a zonei unde acesta locuiește sau intenționează să efectueze diferite activități, aceasta pentru că, indiferent de cât de multă diligență ar manifesta autoritatea publică în amenajarea locurilor de parcare sau efectuarea de studii preliminare privind parcarile pe raza #####, aceasta nu pot cunoaște sau prevedea în mod efectiv gradul de ocupare al unei anumite zone din municipiu la un moment dat întrucât cele două aspecte vizate sunt influențate de factori subiectivi și temporari.

Referitor la modalitatea plății anticipate a tarifului de parcare, Tribunalul reține că nu este nimic nelegal în această privință și că nelegalitatea Regulamentului nu poate rezulta dintr-o imposibilitate a persoanei de estimare a timpului necesar staționării în parcare, susținută de altfel doar la nivel formal de reclamantă. Pe de altă parte, în situația în care este achitat un tarif de parcare pentru o perioadă mai lungă decât cea efectivă în care un conducător auto a ocupat un loc de parcare, Tribunalul consideră că există mecanisme juridice pentru ca respectivei persoane să-i fie restituită suma de bani achitată în plus.

Prin raportare la susținerile reclamantei referitoare la prioritatea interesului național față de cel local, perceperea unor tarife mari pentru autoturismele cu care sosesc turiștii în Stațiunea Mamaia ce duce la scăderea numărului de turiști din stațiune dar și discriminarea făcută de Regulament prin perceperea unor tarife mai mari în Stațiunea Mamaia decât în #####
#, Tribunalul le găsește neîntemeiate având în vedere că prin regulamentul adoptat este prevăzută posibilitatea pentru persoanele fizice autorizate sau persoane juridice care își desfășoară activitatea în Stațiunea Mamaia de a le fi atribuite în mod exclusiv locuri de parcare aflate în proximitatea unităților unde își desfășoară activitatea contra unui abonament suplimentar celui unic, aceste locuri de parcare putând fi puse la dispoziția turiștilor.

Sub acest aspect este de subliniat că deși există această facilitate destinată direct hotelierilor din stațiunea Mamaia, din înscrisurile depuse la dosarul cauzei de către pârât (f. 148, vol. VI) reiese că pentru aceste locuri de parcare nu au fost formulate decât 10 cereri de atribuire iar în baza acestor cereri au fost rezervate un număr de 227 locuri de parcare.

Referitor la următorul motiv de nelegalitate invocat și mai cu seamă la susținerile reclamantei în sensul acestui motiv, ce vizează încălcarea dreptului de apreciere al UAT Constanța în privința drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, exercitare ce constituie un exces de putere ce contravine prev. art. 31, alin. 2 din Legea fundamentală a României, Tribunalul le apreciază ca fiind nemulțumiri ale reclamantei legate de conduita pârâtului în privința modului de amenajare a locurilor de parcare astfel încât acestea nu pot duce la anularea regulamentului, fiind așadar neîntemeiate sub acest aspect.

În privința ultimului motiv de nelegalitate invocat, instanța de contencios administrativ și fiscal va face din nou trimitere la disp. art. 7 din OG 71/2002, în temeiul cărora autoritățile administrative locale au prerogativa adoptării și organizării politicilor locale în baza cărora gestionează serviciile publice ce vizează deopotrivă bunuri aflate atât în domeniul public cât și privat.

În concluzie, Tribunalul va reține în contra tuturor susținerilor reclamantei în ce privește nelegalitatea actului administrativ reprezentat de Hotărârea nr. 123/23.04.2021 a Consiliului Local municipal Constanța, prin care a fost aprobat Regulamentul de organizare și funcționare a parcărilor publice de pe raza Municipiului Constanta și găsește actul administrativ adoptat capabil să rezolve o serie de probleme legate de traficul ce se desfășoară în #####

desigur și prin implicarea organelor abilitate în vederea identificării prompte și sancționarea conducătorilor auto care folosesc locuri de parcare neamenajate, creând frustrare în rândul celor care achită tariful pentru locuri de parcare și deranjând sau blocând chiar traficul. De asemenea, prin raportare la corespondența ținută de pârât cu autoritățile publice omoloage de la nivelul #####

Tribunalul găsește regulamentul parcarilor normal și rezonabil, acesta înscriindu-se în ordinea firească a lucrurilor într-unul din cele mai mari orașe ale României.

Pe baza acestor considerente cererea principală de investire a Tribunalului va fi respinsă ca neîntemeiată iar prin raportare la prev. art. 63, art. 65 și art. 67 din CPC va respinge ca neîntemeiată și cererea de intervenție accesorie formulată pentru sprijinirea apărărilor reclamantei.

Constată că în prezenta cauză au fost solicitate cheltuieli de judecată de către partea care a câștigat procesul în sensul avut în vedere de prev. art. 453 alin. 1 din CPC, acestea fiind

reprezentate de cuantumul onorariului avocatului ales al pârâtului în valoare de 2856 lei, la plata căreia va fi obligată reclamanta.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE

Respinge cererea de chemare în judecată, formulată de reclamanta ORGANIZAȚIA PATRONALĂ MAMAIA-CONSTANȚA, cu sediul în #####, Stațiunea Mamaia, Hotel Tomis, #####, prin reprezentant convențional Cabinet de avocat #####, cu sediul în #####, str. #####, nr. 39, #####, cu sediul procesual ales în vederea comunicării actelor de procedură la sediul reprezentantului convențional, în contradictoriu cu pârâtul CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI CONSTANȚA, cu sediul în #####, b-dul Tomis, nr. 51, #####, prin reprezentant convențional Cabinet de avocat #####, ca neîntemeiată.

Respinge cererea de intervenție accesorie formulată de intervenienta #####, cu CNP #####, cu domiciliul în #####, str. Mărăști, nr. 13, jud. Constanța în sprijinul reclamantei, ca neîntemeiată.

Obligă reclamanta la plata către pârât a sumei de 2856 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare, cererea de recurs urmând a se depune la Tribunalul Constanța-Secția de Contencios Administrativ și Fiscal.

Pronunțată la data de 10.08.2022, în conformitate cu prevederile art. 402 din CPC sub rezerva art. 396 alin. 2 din CPC raportat la art. 401 alin. 2 teza ultimă din CPC.

Președinte,
#####

Grefier,
#####

Tehnored. ##### ./5 ex./06.09.2022
Document închis _____
Gref. #####/3 com/ _____